

He fet un dibuix de com es veia avui el al, però no te'l envio perquè és de paper guixut. ja es veu la llum a la pos-
He fet una copia. Hola Pau.
ja es veu la llum a la pos-
DIVENDRES A LA NIT.

Ara si que el Panet i jo estem sols, el torri i el Francesc viuen a la casa del faro.

El panet està una mica pesat, però no tant com l'altre vegada.

Ara l'he banyat, dintre l'habitació, en la palangana grossa de plàstic vermell i quan ja estava sec, l'he deixat sobre el llit i he sortit a buscar-li un jèrsei, quan he entrat.

torruva a estar instal·lat dintre de la banyera i ho esquitxava tot amb aigua. Ho ha mollat tot i no volia sortir de cap manera.

Es veu que si que és una bestia, perquè avui en Francesc ha vist una neua de 9 mesos i era més petita i no s'aguantava dreta, però tenia 2 dents, això és

molt estrany, la Corinna tampoc en té cap avui, amb el celac. li he donat un novell d'ou i una mica de closca xafada (cals).

la Loretta ens ha copiat el disseny de la bossa per portar penjats els nous, però ja es queixa de que la aia li pesa massa, i només té 3 mesos.

El Panet no s'acaba d'acostumar al canomat però va fent, per avui al poble va bé perquè no et causes gens.

El temps passa molt ràpid, ja fa més de dos dies que te'n vas anar; em sembla massa ràpid i és que deixo passar el temps sense fixar-m'hi i això és perdre'l, però el perdo expressament perquè no m'agrada. T'engoro molt. Tu encara t'ho deus passar bé perquè tens coses noves per veure i per fer, però jo m'avoneixo

Em sembla que vaig entenent el problema dels nous i és insuperable perquè és el problema humà, el Panet té consciència i per això ja se sent sol, estrany, té angúnia i no s'explica moltes coses, té la mateixa por i la mateixa desesperació davant de la ignorància que nosaltres mateixos. Ell no accepta, com els animals, el medi en què viu, ell ja vol crear el seu medi.

si nosaltres no tinguéssim vergonya, ni sentit del ridícul, ni tinguéssim tanta por als demés, tanta por a que ens vegin el foc, sota la màscara, seriem com ell i actuaríem com ell.

El problema està agreujat per les convencions modernes, però en les coses més superficials, el nou no es pot anar pixant pel món perquè fa fàstic, la gent no estima i el troben insuportable perquè plora i se l'ha de vigilar etc. ningú ajuda. Quan et venen amb un nou, et miren com si fossis boix, els nous es tenen reclusos, com malalts i hi han mineres que se'n encaneixen. Has vist molts nous per Barcelona?, n'hi han molts

El temps passa molt ràpid, ja fa més de dos dies que te'n vas anar;

Poc a poc estic aprenent que el Panet no em modesti, a que no sigui una traba, però tampoc vull que es torri imprescindible, ell és una cosa pesada per a mi. Com a fill és una cosa inevitable, un cicle que passa i es repeteix. Jo sé que ell ja m'ha donat tot el que m'havia de donar i és l'allegria i el benestar d'esperar-lo i de quan va neixer, ara, si algú ha d'agrir és ell; nosaltres li hem de donar lo que exigeix amb diet i amor. Com sempre jo voldria donar-li lo que jo no he tingut, però també les coses bones que he tingut; és propi de la gent d'ara, deshumanitzats, recordar només lo negatiu. Per exemple la nova mare, ha volgut donar-me només lo que a ella li va faltar (conscientment) i és clar creu coses materials i no va donar cap importància a lo que segun que va tenir: una mare que l'estimava (bé o malament), ella també em va estimar, fosc, però no li va donar cap importància i jo vaig caure en la trampa que ella mateixa es va preparar, vaig anir a veure que no m'estimava.

jo voldria que el Panet se sentís estimat per nosaltres dos i que veies que estimar no és cap cosa vergonyosa (ara ho és)

jo voldria ajudar-lo (evitar-li problemes) a que se'n dongui compte del PROBLEMA, quant més aviat comenci a plantejar-se el problema de viure cada dia, millor, m'agradaria que no sentís una època de la seva vida perduda miserablement en solucionar coses estúpides que no tenen res de real, com són les hores, els vestits o el saludar a la gent.

Jo sé que el Panet (encara parlant com a fill) s'allunyaria, se'n anira, desapareixerà, però m'agradaria que se'n anés tranquil, per la porta, que no hagués de fugir o que se'n anés només físicament. M'agradaria que complís el cicle. Nosaltres no l'hem complert, la nostra mare no ha desaparegut, i la mare física ha de desaparèixer perquè ens poguem sentir fills del Cosmos, requisit indispensable per formar panet d'ell.

jo he tingut que ^{fuig} ~~anar~~ perquè la meua mare m'ha repudiat. però encara la necessito Tu has tingut que ^{aparlem} ~~anar~~, perquè la forma externa de la vida ~~exigeix~~ que a una certa edat la gent es guanyi la vida i visqui en un altre casa, però la teua mare encara t'estira pel cordó umbilical, encara pensa en tu com si estiguessis en el seu ventre, ella encara no t'ha donat res, ets tu que li estas donant (parlant psíquicament).

Mentre el panet estava dintre meu, ell em donava coses psíquiques i físiques. Físicament i mentalment mai he estat millor, per que el meu cos es aixís, esta fet per engendrar, la regla és sempre un moment de frustració profunda, una falla i això dona angúnia.

El drama d'ara es la diferència, entre lo que exigeix la naturalesa i lo que exigeix la societat.

socialment no es poden tenir fills, ja ho veus, si no vull portar-lo a la guarderia (hospici) no puc sortir de casa perquè el paulet és una persona no grata i si el porto a la guarderia, ell se'n ressentirà. FRUSTRACIÓ

Però la naturalesa del meu cos continua igual, no s'ha adaptat, naturalment, perquè les condicions a que se'l obliguen són anti-naturals. FRUSTRACIÓ.

que el món és dels homes i que la dona continuaria en inferioritat, és una cosa a la que cada vegada trobo raons més subtils. que el paulet se'n vagi, que el paulet no ens necessiti més, que el paulet es consideri fill del Cosmos i habitant de l'univers i com a mínim una vegada en la nostra vida hauré vist; hauré participat al total compliment d'un cicle vital. Igual que abans, igual que sempre.

Lo març dels mites religiosos es veu que són l'explicació del problema de l'home, la Bíblia és la història de la raça humana que es repeleix en cada home. Etj: no podem trobar el paradís en vida perquè ens hi ha tret i hi ha un àngel amb una espasa de foc que ens impedeix el retorn, per això quan ens acostem massa (com el meu viatge) veus que és la mort en mans d'un àngel.

Nosaltres no podem viure sense els altres, al morir, l'esperit pot trobar el seu paradís però el GRAN PARADÍS és amb els i ànima que hi han d'anar; això ho aconseguirem tots junts només. Quant més estinem més ens acostem als altres. ESTIMAR, ESTIMAR amb amor, no suportar amb "compasíó".

qui no veu aixís els mites, és que no ha vist res; per veure s'ha de treballar cada dia.

avui he anat amb bicicleta a la casa del faro; he estat pensant que Formentera és molt maca, i estranya. Segurament és un lloc de meditació, un lloc per a l'esperit.

la gent d'aquí són tontos perquè han vingut a fer una vida purament física, aquí, i la terra no els hi ha respost.

No és un lloc per fer-se ric, ni-gü pot aprofitar-se de Formentera, només es pot aprendre. Fixat en els tristes, a pesar de lo maco que és, no poden quedar-s'hi.

I això serà aixís mentre l'esperit no vingui a emmerdar les bones vibracions i acabi destruint-les.

He fet un dibuix de com es veia avui el cel, però no te'l envio perquè és de paper quixut.

He fet una copia.

Ja es veu la llum a la porta del sol.

quan això hagi passat a tots els nous del món, hauré acabat el cicle, estarem a l'infern i serà el final, la tensió serà massa forta i explotarem o explotarem perquè jo ja no em sento d'aquest món, és com si hagués connectat amb una altre raça, una raça eterna. Nosaltres en la nostra vida estem fent la destrucció.

Amque me perdiera en un desierto, amque que hiciera de mi vida un desierto, amque no fuera ya oído por nadie, sabed que me será igualmente dado poseer la verdad en alma y cuerpo. Habiéis hecho todo lo posible para enmascarar la verdad habéis tratado de destruir mi alma y acabareis por quebrar mi cuerpo bajo la rueda... Pero yo sabré al fin la verdad, la poseeré por mi mismo, en este cuerpo y en esta alma...

Això està bé, veus? El Rimbaud va ser un "fracassat", no va "triunfar" mai en res. Era una ànima pura i salvatje que no es va deixar enganyar mai i això li va costar la vida.

És fàcil veure que t'has de vendre l'ànima lo fotut és sapiguer a qui. És important, per mi, la seguretat material, un mínim, em sembla que aixís es pot estar més tranquil. potser després, si la conseguim veurem que ens hem equivocat.

Trou. el Paulet no vol dormir, me'n vaig a fer-li companyia, si ens dius quin dia tornes i a quina hora et vindrem a buscar. Tu digues a on: S. Francisco, la Sabina, Eivissa o al coneu, segons quina hora sigui.

Pau. recorda allò que et vaig dir de que el paulet necessita una gona i una bufanda o millor un jersèi amb coll alt i guants. i el sac. potser

Dona records al Pau i a l'Ànima. que es curi en Pau, millor que es curi ell, del cap. les pastilles no valen, potser és un mal moment, que següi i l'Ànima que no s'enfodi.

M'agradaria veure'ls. El Santi s'ha passat, ara diu que ell, com el paulet, també una tocant amb les mans de una manera especial y vibrant. És un mètode muy medicinal, diu, només cura mals de caps.